

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Gratiæ Dei vtî in homine locus aptandus, quomodo illi collaborandum:
lingua, oculi, mens qui custodienda: perfectionis item omnis basis quæ sit.
Cap. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

pensione Domini tui frætus ante pedes patris tui celestis temet prosternens, eundem per singulos amarissimæ passionis suæ articulos obsecra, vt tibi succurrat. Ob minimam etenim passionis Christi recordatione, imo vel ob crucifixi Christi imaginem pio quandoque animo inspectam, à munificentissimo Domino singularia tibi retribuentur gratiarum munera. Imaginem formamq; Christi in homine tuo exteriori semper circumferes, eandemq; tibi ob oculos figes omni tempore, omni loco, in omni opere, in prosperis, in aduersis intus & foris. Si manducas, intringe panem tuum in roseis ipsius vulneribus. Bibis, in mentem tibi veniat fel & acetum à Domino in cruce potatum. Lanas, cogita te preciosissimo Christi sanguine locum. Cubitum eundem est, recole Christum in durissimo crucis ligno recubuisse: caput tuum in spineæ illius coronæ ornata reclina. Rursus in interiori homine tuo, in corde, inquam tuo, impresam semper habebis inexhausta illius imaginem charitatis, quæ ipsum sine vllis nostris meritis tanta pro nobis subire & pati coegit. Paupertatis etiam ipsius, humilitatis, mansuetudinis, constantiæ, abiectiõnis, & reliquarum virtutum ipsius catalogus cordi penitus inscriptus, faciet, vt omnes cogitationes, omnia desideria tua in purum ipsius amorem semel transferentur.

Imago Christi quomodo sit in homine exteriori portanda.

Christus vti in interiori homine portandus sit.

Gratie Dei vti in homine locus aptandus, quomodo illi collaborandum: lingua, oculi, mens quæ custodienda: perfectionis item omnis basis quæ sit.

CAPVT V.

Verùm, vt gratia Dei in te peculiarem sibi locum inueniat, te ipsum tute iueris, & iuerit te Dominus: occasiones peccatorum quæ te maximè illectant, pro tua virili deuita: cogitationes, verba, opera tua vigilanter vbi que tam intus quam foris obserua ratione tua ceu freno, cor, aures, oculos, linguam, manus, ne perniciose efferantur libertate in seeste, rationem ipsam & intellectum tuum, omnia opera tua præcedere sine. Nam vbi sensuum excursus velocior percurrat, ibi fons malorum scaturit. Ante omnia verò linguam à fabulis otiosis, quæ neque ad Dei honorem, neque ad animarum salutem quicquã conferunt, summa diligentia frenare stude. De omni quippe verbo otioso, atque inane ipso Domino, reddituri sumus rationem in iudicio. Vnde dicit & Bernardus: Multiloquium externum grauiter est detestandum: at internum cum Deo colloquium, longè est, vtilissimum. Proinde quum necessario est loquendum, fiat id eandem prorsus pectore, verbis gratis, paucis, & humilibus, amputata omni diutius garrandi materia. Nulli vnquam morosius verbis refrageris. Lubens eade alteri vel totam litem, qui contentiosus digladiari paratus fuerit, vt tibi pax cum Deo inconcussa permaneat. Nemini indignationis ansam præbeas: oculorum vagos circumflexus vbiunque fueris, sompescas. Plurimæ enim perniciose impressiones, motus, & irrecuperabilia danna, ex incauto oculorum aspectu in animam sapius inuehuntur.

Lingua quomodo sit refrenanda. Matth. 11. Bernardus.

Oculi vti sint sicnada.

Ddd s Valeat

Valeat mundus totus iste: nã vana cūcta sunt in ipso, excepto Deo solo. Mater Deo famulare, qui te docebit veritatē clare, vt in fine ac in senio, multo inde fructus gaudio. Exordiu quidē asperū est & horridum: ast vbi aliquātiſper proceſſeris, vsu mollescit. Charitas enim Dei & consuetudo ipsa boni, haud exigua difficultatis partem leuant. O si tantum quis laboris impendere velit ad Deum & cœlorum regna assequenda, quantum stulti huius mundi admiratores exantillat, ad congerendas fluxas diuitias, vanosq; mundi honores, dies sane ipsi festus de-
 decaretur, & ingenti martyrum præmio potiretur. Quamobrem, prima cura tibi sit, vt mentem tuam, quantum potes, puram, nudam, tranquillam, & imper-
 turbatam conserues, ne vlla creatura, vllum vitiosum desiderium (quod cor tuum aliquo modo distrahere mentemq; obfuscare queat) eidem imprimatur, ac in-
 hæreat. In separatione omnium accidentium, in cordis ac mentis quiete per-
 mane. Nulli negotio tibi non commissio temet ingere, diuagationes noxias fugi.
 Solitudo, quies, recollectio mentis, taciturnitas, & vigilans cordis diu-
 naq; inspirationis obseruatio, basis est vitæ spiritualis. Postremo, non in-
 frugiferam fuerit huius militiæ tyroni verum aliquem Deo charum, in hoc
 itinere probè exercitatum seligere, ad quem omnes animi sui æstus referat, cui
 vice Dei obediat, ne videlicet proprio sensui inniti videatur, atque à diabolo (qui
 se quandoque in angelum lucē transfigurare solet) seducatur. Cauendum tamen
 ne extra confessionem ineptam aliquam leuitatis consuetudinem cum eo con-
 trahat, ne hinc spirituali illa verecundia sublata, profectus religiosus impedi-
 tur.

Mēs quo-
 modo pura
 seruanda

Basis vitæ
 spiritualis
 quæ.
 Ductor ali-
 quis tyroni
 militiæ spi-
 ritualis nec-
 cessarius
 a. Cor. ii.

*Vitia quænam sunt origo omnium malorum: quomodo ea mor-
 tificanda sint: quantusque fructus spectetur ex
 eorum victoria.*

CAPVT VI.

Quamuis ob naturæ fragilitatem, vniuersa venialia (quæ vocant) peccata
 deuitare non possumus: desideria tamen & affectionis peccandi per gra-
 tiam Dei in nobis benè mortificare valemus. Quod non tam vtile nobis,
 quam necessarium est, quum id vnum vitæ spiritualis sit initium. Hic opera-
 precium est scire, quam longo inter se distent intervallo, accidentia (quæ vocant)
 & stabilia seu permanentia peccata. Accidentia enim ex naturæ fragilitate ple-
 rumque eneniunt. Nam homo secum solus agens, non adfectat quicquam quod
 sensus suos præter necessitatem oblectare, aut alio qui ad peccandum illucere pos-
 set; qualia sunt, vana colloquia, ineptæ societates, fluxi honores, bene pasti, bene
 vestiri, genio indulgere, & cætera, paratusq; est ad nutum Dei omnibus renuncia-
 re quæcunque diuinis oculis ingrata esse cognouerit. At occasione habita, facile
 in ea collabitur, quæ tamen ad mentem rediens, amare deplorat admiffa, ab om-
 nibus Deo displicentibus perfectè se auertens, & nulli stabili vitio diu sciens pru-
 densq; locum in se concedens. Hæc non sunt adeo pernicioſa, quoniam accidens
 solum est vitiosum, proposito & ipso cordis fundo permanente incorrupto:
 quare

Venialia
 peccata quæ
 vti plurimū
 accidant.